

Kraft ind paa dette Spørgsmaal, indtil vi ere ødelagte og forarmede, fremsfor at hæve og støtte vort Folk ved energisk Udvikling af dets Hjælpe- og Indtægtskilder, og saa fordre af vor Regering, at den skal sørge for altid at vaage over den Neutralitet, som vi have Ret til at fordre af vor Regering. Jeg tror, at De vilde gjøre en god Gjerning paa dette Omraade ved at søge Forlig med Oppositionen. Det vilde ikke være vanskeligt at naae dertil naar de blot ville stille rimelige Fordringer, men naar der bliver fordret Samtykke af Oppositionen til denne Befæstning her, tror jeg aldrig, de faar det. Og det vil jo være let at faae Bevis for, at dette heller ikke fordres af alle de militære Sagkyndige. I det Dieblit, det nuværende Ministerium vilde gaa af, er jeg aldeles overbevist om — og De vide det selv — at blandt de Jubeltoner, der da ville lyde over dette Ministeriums politiske Grav, ville de høieste, klareste og klangfuldste Toner særlig komme fra de militære Sagkyndige i Armeens og Flaadens aktive Del. De aktive Dese af Forbaret, Flaaden og Armeen vilde da kunne sige deres fulde Mening, de vilde da ærlig og frit kunne udtale, hvad de mene. Det ere de forhindrede fra nu ved den militære Strue, som hele Folket er sat i.

Sags: Ja, til den sidste ærede Talers Foredrag behøves intet andet Svar end en energisk Protest mod, at Ordets Frihed i denne Sal benyttes til at lave Historier, saaledes at de blive i høi Grad kompromiterende for de Paagjældende, endogsaa lige overfor udenlandske Magter. Jeg har særdeles i de omtalte Kredse, i de konservative Klubber og andre saadanne Steder, jeg kender dem altsaa meget bedre end de Andre, og jeg vil sige, at jeg hverken har hørt eller erfaret ifølge mit Kjenndskab til Stemninger og Udtalelser i disse Kredse, at der i dem var Tale om Nogetsomhelst, der kunde stemple hans Udtalelser som Andet end den frækkeste Usandhed.

Formanden (Høgsbro): Det er Udtrykt, som aldeles ikke kan tillades her i Salen.

Bajer: Medens Talen er om Nebanchekrigen, vil jeg gjerne give mit Bidrag til dette Spørgsmaal. Jeg kender ikke de konservative Klubber, og naar derfor en æret foregaaende Taler har talt om, at man der skulde omgaaes med Tanken om Nebanchekrig, kan jeg ikke vidne i den Henseende. Jeg

kan kun tale om, hvad jeg selv har hørt, og der vil jeg gjøre den ærede Krigsminister opmærksom paa, hvad jeg har hørt med egne Øren og naturligvis kan faae Vidner paa, om man skulde drage det i Tvivl. Jeg har i 1885 reist omkring og holdt en Mængde Møder, hvor Officerer har været til Stede og deltaget i Forhandlingerne. Jeg har holdt disse Møder til Fordel for Neutraliseringen, og ved den Leilighed er en Officer, hvis Navn jeg ikke skal nævne, fordi jeg antager, at denne Ytring faldt temmelig ubestindig, faldt i et Dieblits Barme, og fordi det ogsaa vilde være Synd imod en iøvrigt elskværdig Mand, men jeg kommer kun frem med Ytringen for at vise, hvad der synes at ligge paa Bunden af Hjertet hos Udstillige, som en Modgrund for, hvad jeg sagde til Fordel for Danmarks Neutralisering, kommen frem med den Bemærkning, at vi ikke skulde lade os afhjøre fra Leiligheden til med Sværdet i Haand at tage Slesvig tilbage. Hertil sagde jeg noget Dignende, som den høitærede Krigsminister sagde fornylig til mig, nemlig at jeg glædede mig over, at denne Ytring ikke kunde høres dernede, hvor den vilde blive i høieste Grad misforstaaet, og at jeg sølte mig ogsaa overbevist om, at der ikke var Mange, der nærede en saadan Tanke. Men at den Tanke findes, er der jo desværre ingen Tvivl om, Vi have jo ogsaa for nylig læst i Bladene om et Skuespil, som blev opført i en sliq Kreds til Fordel for, som det hedder, Danmarks Forsvar, og som senere er blevet trykt; Anden i det gaar i samme Retning. Dette er høist beklageligt, og jeg benytter enhver Leilighed jeg kan til at forsøkke overfor vore Naboer mod Syd, saa vidt min Røst rækker, at det ikke er en Mening, der deles af Flertallet af Folket, at det kun er en lille militærisk Elite, der muligvis kan tænke sig det og ikke en Gang vilde tænke sig det, naar den havde lagt Mærke til, hvilken Fare den kunde udsætte vort Fædreland for ved at komme med saadanne ubestindige Ytringer. — Iøvrigt er det kun ganske faa Bemærkninger jeg ønsker at gjøre overfor den høitærede Krigsminister i Anledning af hans lange Foredrag. Han omtalte nemlig Spørgsmaalet om Kjøbenhavn som aaben By, og jeg glædede mig over, at han gjorde det paa en saa rolig og saglig Maade, at jeg ikke anser det for aldeles umuligt, at vi en Gang kunne komme hinanden nærmere paa det Omraade; maaste i Løbet af et Par Aar. For Dieblittet var det ikke muligt, thi mente den ærede Krigsminister, for at det skulde kunne ske, var der en hel Del, der skulde flyttes bort herfra.